

Comeback van een jochie van 57

Reizen in de tijd is soms helemaal niet moeilijk. Ergens op een zaterdag in 2023, veteranen IVS - De Ster. Met ene Ruud van Didden, een beroemdheid in het veteranen voetbalwereldje, als rechtsback beginnend in de basis bij de mannen uit Stein.

Zijn opdracht: "Spaar je niet, dat mogen alleen de spitsen. Kijk de kat effe uit de boom, dat we de controle over de wedstrijd hebben. Wacht tot de eerste 15 minuten voorbij zijn en ren dan als een dolle stier achter alles aan wat beweegt".

Ruud wreef zichzelf in zijn handen. Hij heeft niet voor niets een stier op zijn schouder laten tatoeëren. Minuut na minuut telde Ruudje af. Zijn benen jeukten, het testosteron en de adrenaline spoten uit zijn oren. Het duurde een eeuwigheid voordat het getal 15 op het scorebord verscheen. Maar vanaf minuut 15 ging hij helemaal los en daar stopte hij pas mee toen hij na de wedstrijd uitgeteld tegen de hekken zakte. Pijn op de borst, hartkloppingen vanuit zijn tenen tot in zijn keel.

Een dag later blijkt dat het mis is met 'dae jong oet de Maasbendj'. Hartklachten..... Einde van een indrukwekkende voetbalcarrière?

We noteren zaterdag 15 juni 2024: 's morgens 7.00 uur in huize Van Didden.

Terwijl vrouwlief nog ligt te snurken, staat Ruud op. Hij doet zijn duizend sit-ups op de Tell Sell Total Gym Shaper, die hij voor een prikje heeft over genomen van zijn weight-watcher buurvrouw. Vervolgens eet Ruud drie partjes appel, maakt een *wortel-mango-aardbei-non-fat-no-sugar-milkshake*, gaat uitgebreid in bad, legt zijn ogen in een gezichtsmasker, kamt zijn haar in een moeilijke coupe en peinst over alle mogelijke voetbalcombinaties.

Zijn vrouw heeft hij de avond van te voren naar de logeerkamer verbannen. Helemaal gefocust op het jaarlijkse veteranen toernooi in Schimmert, zijn comeback. Weken geen druppel alcohol aangeraakt, dagen op drie schijfjes mandarijn geleeft om dat laatste onsje vet weg te trainen, iedere avond na Sesamstraat naar bed gegaan om weer op dat oude niveau terug te kunnen komen.

Hij peinsde er niet over om van de bank op te staan om de post uit de brievenbus te halen, bang dat zijn arbeid-rust verhouding in gevaar kwam. Wekenlang heeft hij geen handen van vreemden geschud uit angst voor griepbacteriën. Naar het schijnt heeft Ruud zelfs een maand in een hutje in Afrika geleeft in een poging een witte Keniaan te worden, want daar hij de techniek heeft van een struisvogel met x-poten, heeft hij het altijd moeten hebben van zijn inzet en loopvermogen.

Verder heeft hij rond de jaarwisseling een hoogtestage op de St. Pietersberg gedaan om zijn bloedspiegel weer op peil te krijgen. En op Oudjaarsavond zelf heeft hij de klok een paar uur vooruit gezet, zodat hij nog een beetje op tijd naar bed kon na een glaasje kinderbubbels.

Hij heeft er alles aan gedaan om zijn droom (weer) te realiseren: meedoen bij de Ster veteranen.

15.30 uur: Verzamelen en omkleden. De ontvangst van de ploeggenoten is allerhartelijkst, op die ene na, die vraagt of het balgevoel nog wel aanwezig is na zo'n lange afwezigheid. Warming-up in zijn eentje, goed rekken. Hier heeft hij al die tijd naar toe geleeft. Het talrijk opgekomen publiek vraagt zich af of het werkelijk gaat gebeuren.....

16.00 uur. Eerste wedstrijd. Zie hem onwennig lopen. Die eerste stappen zijn het ergst. Zijn enkels zwikken, de knieën knikken. Zijn schoenen willen alle kanten op, behalve de goede. Hij vloekt en vraagt zich af welke onverlaat het veld verzorgt.

Het voelt alsof het honderd jaar geleden is. Misschien wel tweehonderd. Hij kijkt achterom naar de coach van de dag (Gerard Martens), de veilige zijkant lonkt. Gerard zit met een pruillipje en waterlanders in zijn ooghoeken in de dug-out te kijken naar dat kleine rotjochie, dat eigenlijk een aai over zijn bol nodig heeft.

Ruud doolt ondertussen over het veld, zijn spieren staan op knakken. Dit lijkt nergens op. Uiteindelijk blij als hij de bal niet krijgt. Kolere, hij kan er geen hout meer van, wordt links en rechts overlopen. En dan lachen ze hem ook nog uit. Hij voelt zich oud en versleten.

Misschien ligt het aan de schoenen. Ze zijn vast te stijf, en te ouderwets. Wat wil je ook – hij heeft ze achter het gordijn op zolder vandaan getoverd. Achter de kerstspullen en die kapotte videorecorder lagen ze, onder een laag stof, zo dik dat je er de buurvrouw onder kon verstoppen. Je was blij toen je ze vond. Je had er zin in. Toen nog wel.

Voetballen bij de veteranen van de Ster is van een andere dimensie, wordt zwaar onderschat. Het tempo is moordend en dan breekt gebrek aan wedstrijdritme natuurlijk op als je zo'n lange tijd in de lappenmand hebt gezeten. Dat de geel-zwarten uiteindelijk het toernooi in Schimmert weten te winnen, zegt genoeg over de kwaliteiten van dit team.

Coach Gerard: "vroeger kwamen we hier met een B-team naar toe, dus het maakt niet uit dat Ruud momenteel nog niks toevoegt aan ons spel...."

Derde helft: De persoon in kwestie zit na het toernooi ietwat ongemakkelijk op zijn kruk aan de bar. Van die stoere dolle stier, waarvoor de tegenstanders het in de broek deden, is hij een klein kalfje zonder zelfvertrouwen geworden.

Het lichaam protesteert. Pijn onder de voetzolen, pijn in de bovenbenen. En vooral: pijn in de spiertjes die over de schenen lopen. Helemaal vergeten dat daar spieren zaten. Lang niet gebruikt. Blijkbaar zijn ze speciaal in een menselijke gestopt om je te martelen.

En de marteling gaat nog even door, met name psychisch, daar zorgen je ploeggenoten wel voor. Maar dat geeft niet. Je bent uiteindelijk naar huis gestrompeld met een glimlach op je vermoeide gezicht, want je hebt weer gevoetbald bij de Ster veteranen.

Inderdaad, alsof je nooit bent weggeweest.

Mister N(ameless)